

თამაშის მეთოდი

გაგნიძე დარეჯან

იაკობ გოგებაშვილის სახელობის
თელავის სახელმწიფო უნივერსიტეტი

DOI: <https://doi.org/10.52340/tuw.2024.37.01.35>

აბსტრაქტი. ხელოვნება და კერძოდ შემოქმედებითი საქმიანობა წარმოადგენს ბავშვის განვითარების მუდმივ თანამგზავს, წერდა ლ.ს. ვიგოდსკი. ბავშვისათვის ყველაზე საინტერესო და მიმზიდველ საქმიანობას ხატვა წარმოადგენს. ის აძლევს ბავშვს საშუალებას თავის ნახატში გადმოსცეს მის მიერ დანახული სინამდვილე. ხატვა აწვდის ბავშვს აზროვნებას, მეხსიერებას, ფანტაზიას, მხატვრულ გემოვნებას, ფერთა შეგრძნების და შეხამების უნარებს, ხელის მოტორიკას, ასწავლის მას ფიქრს და ანალიზს. ბავშვი უკვე ამჩნევს და თავის ნამუშევრებშიც ცდილობს გადმოსცემს გარე სამყაროს ფერადოვნებას. არსებობს უამრავი ხერხი ანუ (მეთოდი), რომელიც ორიენტირებულია ხატვის ტექნიკის დასაუფლებლად. ამ მეთოდებიდან ერთ-ერთი წამყვანი ადგილი თამაშის მეთოდს უკავია. თამაში ადამიანის და განსაკუთრებით ბავშვის ქცევის ერთ-ერთი ფორმაა. გერმანელი ფსიქოლოგი ბიულერი თვლიდა, რომ თამაში არის საქმიანობა, რომელსაც საფუძვლად ფუნქციური სიამოვნების მიღება უდევს. თამაშს, როგორც სასწავლო მეთოდს უნდა ჰქონდეს შემდეგი მოთხოვნები: ა) სათამაშო სიუჟეტის შექმნა. რომელიც მოტივაციას შეუქმნის ბავშვს. ბ) თითოეული ბავშვის ჩაბმას თამაშში. თამაშის მეთოდის ორგანიზაცია ხდება მასწავლებლის მიერ, რომელსაც უნდა ჰქონდეს უნარი შეთხზას, მოიგონოს როგორც სცენარი, სპექტაკლი. შექმნას როლები და სპეციალური დიალოგები კონკრეტული მეცადინეობისა და თემის ირგვლივ. ზოგჯერ პერსონაჟები და მონაყოლი ამბები ისეთ საინტერესო დიდ ზღაპრად გადაიქცევა, რომ შესაძლებელია უკვე მისი თეატრალიზება. თეატრი ყველა ბავშვისათვის ზღაპრული სამყაროა და რაოდენ საინტერესო იქნება მათთვის როცა ისინი თავად იქნებიან მსახიობებიც, მხატვრებიც, შექმნიან კოსტუმებს და დეკორაციებს, შეურჩევენ მუსიკას და რა უნდა იყოს ბავშვებისათვის ამაზე ემოციური და დიდი დღესასწაული. თამაშის მეთოდი გამოიყენება ხატვის სხვადასხვა ეტაპზე. ნამუშევრის დაწყების წინ ე.ი. მოსამზადებელ ეტაპზე. ნახატის შექმნის პროცესში და ნახატის დამთავრების შემდეგ. ეს ბოლო კი უკვე ისეთი თამაში იქნება, სადაც ასახული იქნებიან ნახატის პერსონაჟები, სიუჟეტი და კონკრეტული ობიექტები. მაგალითად ბავშვებს ვთხოვთ გააცოცხლონ ნახატი და მოიგონონ როლები. იმისათვის, რომ თამაშის მეთოდმა სასურველი შედეგი მოგვცენ, საჭიროა გავითვალისწინოთ ბავშვთა ასაკი.

საკვანძო სიტყვები: თამაში, ვიგოდსკი, სიუჟეტი, სცენარი, სპექტაკლი, როლები.

მე-18 საუკუნის დიდი ფრანგი განმანათლებელი დენი დიდრო ამბობდა: ქვეყანა, სადაც ხატვას ასწავლიან ისევე, როგორც წერას და კითხვას, მალე გაუსწრებს ყველა სხვა ქვეყნებს: მეცნიერებაში, ხელოვნებასა და ოსტატობაში. და ეს გამონათქვამი დღეს ისე აქტუალურია, რომ ვერავინ გახედავს მასზე კამათს. ბუნებრივია, ყველა ბავშვი ვერ გახდება მხატვარი და მოქანდაკე, მაგრამ დრო, როდესაც ისინი ქმნიან და როდესაც ყალიბდება ესთეტიკური მსოფმხედველობა, ძალიან შეზღუდულია. მხოლოდ ბავშვობაში ხდება სახვითი საქმიანობა პიროვნების განვითარების მთავარი

ხაზი. მისი მეშვეობით აღიქვამს და ასახავს ბავშვი მის გარშემო არსებულ სამყაროს და მის მიმართ დამოკიდებულებას.

ხელოვნება და კერძოდ შემოქმედებითი საქმიანობა წარმოადგენს ბავშვის განვითარების მუდმივ თანამგზავს. ლ.ს. ვიგოდსკი წერდა: ბავშვობა უმთავრესი პერიოდია ადამიანის ცხოვრებაში: ნათელი, თვითმყოფადი, განუმეორებელი. ბავშვის სამყარო კი განსაკუთრებული. მისი უნიკალურობა იმაში გამოიხატება, რომ სწორედ ამ დროს ყალიბდება ბავშვის ყოველმხრივი განვითარება, მათ შორის შემოქმედებითი. სკოლამდელი ბავშვისათვის ყველაზე საინტერესო და მიმზიდველ საქმიანობას ხატვა წარმოადგენს. ის აძლევს ბავშვს საშუალებას თავის ნახატში გადმოსცეს მის მიერ დანახული სინამდვილე. თვითგამოხატვის ეს პროცესი ბავშვებში იწვევს დადებით ემოციას. ხატვა დიდ როლს ასრულებს ბავშვის პიროვნების ჩამოყალიბების პროცესში. ხატვა ანვითარებს: ბავშვის აზროვნებას, მეხსიერებას, ფანტაზიას, მხატვრულ გემოვნებას, ფერთა შეგრძნების და შეხამების უნარებს, ხელის მოტორიკას, ასწავლის მას ფიქრს და ანალიზს. გაზომვას და შედარებას, შეთხზვას და გამოსახვას, გარე სამყაროს მრავალფეროვნებას, პროპორციების, ფორმების და ფერთა სიმრავლეს. გარკვეული მეცადინეობების შემდეგ მას უკვე შეუძლია საგნების ერთი მეორესთან შედარება. თავის გარშემო შეცნობილი საგნებიდან შეუძლია გამოყოფა: მრგვალი, ბრტყელი, გრძელი, მოკლე, სწორი და მრუდი საგნები. ამასთანავე, მას უკვე შეუძლია მათი საუბარში გამოყენება. ყოველივე ეს ხელს უწყობს ბავშვის მეტყველების განვითარებას.

როგორც აღვნიშნეთ, გარე სამყაროზე დაკვირვება და გარკვეული მოვლენების შეცნობა იწვევს მის გონებრივ განვითარებას. ბავშვი უკვე ამჩნევს და თავის ნამუშევრებშიც ცდილობს გადმოსცემს გარე სამყაროს ფერადოვნება. უკვე აკვირდება და მსჯელობს, რომ ღამე ბნელია და ცაზე ვარსკვლავები ჩნდებიან. დღისით კი მზე ამოდის და ყვითელი სხივებით ამკობს დედამიწას. ზამთარი თეთრია და სუსხიანი. სამაგიეროდ ბავშვებს შეუძლიათ თოვლზე სრიალი და კარგი გართობა. წვიმის დროს ცა ნაცრისფერია და წვეთები ცივი. ეს შთაბეჭდილებები და შეგრძნებები ბავშვში იწვევს სურვილს ქალაქში გადმოსცეს ნანახი და განცდილი. სურათის შედგენი კი იმაზეა დამოკიდებული, თუ რამდენად ძლიერია ადრე განცდილი და ნანახი შთაბეჭდილება და რამდენად კარგად ფლობს იგი იმ მასალა – იარაღებს რითაც უნდა შეასრულოს ნამუშევარი.

დღევანდელ ეტაპზე პედაგოგიური თეორიისა და პრაქტიკის ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი ამოცანაა შემოქმედებითი პიროვნების ჩამოყალიბება. რომელიც უკვე სკოლამდელი ასაკიდან უნდა დაიწყოს, რადგან სწორედ ამ ასაკში აქვთ ბავშვებს ფანტაზიის, კრეატიულობის, თვითგამოხატვის და შემოქმედებითობის დიდი პოტენციალი.

არსებობს უამრავი ხერხი ანუ (მეთოდი), რომელიც ორიენტირებულია ხატვის ტექნიკის დასაუფლებლად. ამ მეთოდებიდან ერთ-ერთი წამყვანი ადგილი თამაშის მეთოდს უკავია. თამაში ადამიანის და განსაკუთრებით ბავშვის ქცევის ერთ-ერთი წამყვანი ფორმაა. თამაში სწავლების მიზნით – ესაა შესაძლო რეალობის ჯგუფური გამოკვლევის საშუალება და ამ გზით სოციალური გამოცდილების მიღება. გერმანელი ფსიქოლოგი ბიულერი თვლიდა, რომ თამაში არის საქმიანობა, რომლის განხორციელებას საფუძვლად ფუნქციური სიამოვნების მიღება უდევს. ყოველივე ზემოთქმულიდან შეიძლება განვმარტოთ, რომ თამაში არის სინამდვილის ჯგუფური და ინდივიდუალური გამოკვლევის მეთოდი. სათამაშო აქტივობას მართლაც სხვადასხვა სახის სიამოვნება უდევს საფუძვლად, კერძოდ:

პარტნიორებთან უშუალო კონტაქტის სიამოვნება;
სათამაშო სიტუაციების შედეგების სწრაფად გარკვევის სიამოვნება;
შეჯიბრებისაგან მიღებული სიამოვნება;
საკუთარი თავისა და შესაძლებლობების დემოსტრირებით მიღებული სიამოვნება;

როლში შესვლის სიამოვნება;

თამაში, როგორც სწავლების მეთოდი ქმნის ბავშვის დაინტერესებას მასალის მიმართ და დადებით ემოციურ ფონს, რომელიც ხელს უწყობს ბავშვის შემოქმედებითი უნარების გამოვლენას. თამაშს, როგორც სასწავლო მეთოდს უნდა ჰქონდეს შემდეგი მოთხოვნები: ა) სათამაშო სიუჟეტის შექმნა, რომელიც მოტივაციას შეუქმნის თამაშის მიზნების განხორციელებას. ბ) თითოეული ბავშვის ჩაბმას თამაშში, რომელიც შესაძლებლობას მისცემს მათ დამოუკიდებელი და აქტიური ქმედებისაკენ. თამაშის მეთოდის ორგანიზაცია ხდება მასწავლებლის მიერ, რომელსაც უნდა ჰქონდეს უნარი შეთხზას, მოიგონოს როგორც სცენარისტმა სპექტაკლი. შექმნას როლები და სპეციალური დიალოგები კონკრეტული მეცადინეობისა და თემის ირგვლივ. თამაშისათვის საჭირო ყველა ელემენტი, სიუჟეტი, როლები, ცალკეული მოქმედებები მიმართული უნდა იყოს მეცადინეობის ამოცანების გადაწყვეტაზე. მასწავლებელი თხზავს ზღაპრებს, იგონებს პერსონაჟებს, არქმევს მათ სახელებს, აცმევს ტანსაცმელს, უყვება მათზე ბავშვებს, ხშირად რთავს მხიარულ ეპიზოდებს და ამას აკეთებს ისე ხატოვნად, რომ ბავშვების წარმოსახვაში პერსონაჟები უკვე ცოცხლობენ. და ეს ყველაფერი ისეთ საინტერესო თამაშად შეიძლება გადაიქცეს, რომ ერთი დიდი ზღაპრის სერიები შეიძლება შექმნას წარმატებულმა მასწავლებელმა. რა თქმა უნდა ეს ადვილი არაა, მაგრამ მასწავლებელმა უნდა შეძლოს ამის გაკეთება. ზოგჯერ პერსონაჟები და მონაცემი ამბები ისეთ ლამაზ დიდ ზღაპრად გადაიქცევა, რომ შესაძლებელია უკვე მისი თეატრალიზება. თეატრი ყველა ბავშვისათვის ზღაპრული სამყაროა და რაოდენ საინტერესო იქნება მათთვის როცა ისინი თავად იქნებიან მსახიობებიც, მხატვრებიც, შექმნიან კოსტუმებს და დეკორაციებს, შეურჩევენ მუსიკას და რა უნდა იყოს ბავშვებისათვის ამაზე ემოციური და დიდი დღესასწაული, როდესაც ისინი ითამაშებენ სპექტაკლს. თავისი ხელით დაამზადებენ მოსაწვევ ბარათებს, დაპატიჟებენ მშობლებს და თანატოლებს, შემდეგ გაიხსნება ფარდა და პატარა მსახიობები მოგვიყვებიან გასაოცარ ამბავს.

მოგონილი თამაშის პერსონაჟები, ზოგჯერ შეიძლება ცნობილი ზღაპრის გმირებიც იყვნენ. მასწავლებელმა ისინი თამაშში უნდა ჩართას არა გასართობად, არამედ როგორც საშუალება დიდაქტიკური ამოცანების შესასრულებლად, მათ მოტივაცია უნდა შეუქმნან ბავშვებს მთელი მეცადინეობის მანძილზე. მაგალითად: თამაშის პერსონაჟები სტუმრად მოდიან ბავშვებთან. უმეტეს შემთხვევაში მათ პრობლემები აქვთ და დახმარება სჭირდებათ ბავშვებისაგან. დახმარების სურვილი, რომელიც ბავშვებს აღეძრებათ პერსონაჟის მიმართ, წარმოადგენს ერთგვარ მოტივაციას მონდომებით შეასრულონ ნამუშევრები.

თამაშის მეთოდის ადგილი და როლი დიდადაა დამოკიდებული პედაგოგზე, იმაზე თუ რამდენად სწორად ესმის მას თამაშის მთავარი ფუნქცია, სასწავლო-სააღმზრდელო ფუნქცია, რომელიც უზრუნველყოფს ცოდნის შეთვისებას და ისეთი უნარების გამომუშავებას, როგორიცაა: მეხსიერება, აზროვნება, ყურადღება და ფანტაზია. მოტივაციის ფუნქცია ხელს უწყობს შექმნას შესაფერისი ატმოსფერო მეცადინეობისათვის. კომუნიკაციური ფუნქცია განაპირობებს ბავშვთა ურთიერთობას, კონტაქტებს საერთო მიზნის შესასრულებლად. დიაგნოსტიკური

ფუნქცია ავლენს პრობლემებს ბავშვების განვითარებაში და საშუალებას აძლევს მასწავლებელს, შეისწავლოს ბავშვის პიროვნების მახასიათებლები. რელაქსაციის ფუნქცია ხსნის სტრესს ინტენსიური ვარჯიშის დროს. მაკორექტირებელი ფუნქცია კი დადებით ცვლილებებს ახდენს ბავშვის პიროვნების სტრუქტურაში.

თამაშის მეთოდები გამოიყენება ხატვის სხვადასხვა ეტაპზე. ნამუშევრის დაწყების წინ ე.ი. მოსამზადებელ ეტაპზე, მანამდე, სანამ ბავშვები დაიწყებენ ხატვას. მისი მიზანია ხატვის პროცესისადმი ბავშვთა ყურადღების კონცენტრაცია. არსებობს თამაშები, რომელიც უნდა გათამაშდეს ნახატის შექმნის პროცესში. ნახატი ჯერ არ დასრულებულა, მაგრამ თანდათან იძენს რეალური ობიექტის ან სიტუაციის სახეს. თამაშმა კი ხელი უნდა შეუწყოს ამ პროცესს. (ჩქარა, დროზე, გელოდებათ, მას დახმარება სჭირდება,) ბავშვები ცდილობენ დროზე დაამთავრონ ნამუშევარი. ნახატის დამთავრების შემდგომი მეთოდი, უკვე ისეთი თამაში იქნება, სადაც ასახული იქნება ნახატის პერსონაჟები, სიუჟეტი და კონკრეტული ობიექტი. მაგალითად ბავშვებს ვთხოვთ გააცოცხლონ ნახატი, მოირგონ როლები. იმისათვის, რომ თამაშის მეთოდებმა სასურველი შედეგი მოგცენ, საჭიროა გავითვალისწინოთ ბავშვთა ასაკი.

როლური თამაშები სთავაზობენ ბავშვებს კონკრეტული როლის შესრულებას, რომელიც კავშირში იქნება ნახატთან. ბავშვები ასრულებენ: მხატვრების, სურათის გამყიდველის, კოლექციონერის, პოლიციელის, და ა.შ. როლებს. ამასთანავე შეუძლიათ დახატონ თავიანთი როლის წარმოსახვითი პერსონაჟი.

თამაშის მეთოდი ეხმარება მასწავლებელს სასწავლო პროცესი გახადოს საინტერესო და სახალისო სკოლამდელი ასაკის ბავშვებისთვის. თამაში საშუალებას აძლევს მათ წარმოადგინონ საგანმანათლებლო დავალება გასართობი ფორმით; თამაშის მეთოდი ეხმარება მასწავლებელს ჩართოს მასში თითოეული მოსწავლე ისე, რომ მათთვის საინტერესო გახადოს თამაშით შესრულებული მეცადინეობა. დიდია მასწავლებლის როლი ამ ტიპის მეცადინეობების პროცესში. ის იგონებს კონკრეტული დავალების შესრულებისათვის საჭირო თამაშებს და სავარჯიშოებს. ერთ-ერთი ასეთია თამაშით შესასრულებელი სავარჯიშო, რომელიც გამოიყენება ბავშვებისათვის მარტივი ფორმების დასახატად. მასწავლებელი და ბავშვები ერთად ჯერ ხელით ხაზავენ ჰაერში სასურველ ფორმას, შემდეგ თითებით ასრულებენ იგივე მოძრაობას ქაღალდზე, ბოლოს კი ფანქრით ან ფუნჯით აცოცხლებენ ქაღალდზე სასურველ ფორმას. მოძრაობებს ავსებენ განმარტებებით: „ასე წვიმს“, „ბურთია“ და ა.შ. ხოლო თამაშით შესრულებული ხელის მოძრაობა, მნიშვნელოვნად აადვილებს ხაზების მიმართულებაში გარკვევის პროცესს და ფორმების გამოსახვის უნარს.

როგორც ზემოდ აღვნიშნეთ, ბავშვებზე დიდ ზემოქმედებას ახდენს და ხატვის მოტივაციას ამაღლებს თამაშები, რომლის მთავარი გმირები ზოგჯერ მასწავლებლის მიერ გამოგონილი ზღაპრებიდან მოდიან ბავშვებთან შესახვედრად. მასწავლებელს მეცადინეობის დაწყებამდე მოაქვს სათამაშო, რომელიც ბავშვებთან სათხოვნელად მოვიდა. მეთოდი მეტად ეფექტურია გაკვეთილის დაწყებამდე ან საუბრის დროს. იგი მიზნად ისახავს მომავალი ნახატის იდეის ჩამოყალიბებას. მასწავლებელმა მოკლედ, მაგრამ დამაჯერებლად უნდა მოუყვეს ბავშვებს გამოგონილი ამბავი თამაშის ზოგიერთი პერსონაჟის უიღბლობასა და გაჭირვებაზე, რომელსაც ბავშვების დახმარება აუცილებლად გადაარჩენს და გამოიყვანს მდგომარეობიდან. თამაშის გმირები მიმართავენ ბავშვებს დახმარებისთვის და მასწავლებელმა აუცილებლად უნდა ჰკითხოვს, სურთ თუ არა მათ დახმარება, რადგან ზოგჯერ ბავშვი უარს აცხადებს მასზე. დადებითი პასუხის მიღების შემდეგ გრძელდება საგანმანათლებლო

პრობლემის ფორმულირება. მასწავლებელი ავალებს ბავშვებს, პერსონაჟებისთვის საჭირო საგნების დახატვას. ზოგჯერ მათ სჭირდებათ: საჭმელი, ტანსაცმელი, ფეხსაცმელი, ტრანსპორტი, სამედიცინო დახმარება და ა.შ. თამაში საინტერესოა იმით, რომ ამ საჭირო ნივთების ხატვასთან ერთად ბავშვი სწავლობს გაჭირვებაში მყოფი ადამიანის დახმარებას, რომელიც მას ცხოვრებაშიც გამოადგება. ამრიგად თამაშს თავისი აღმზრდელობითი მხარეც გააჩნია.

დასრულებულ სურათთან თამაშის მეთოდი ხელს უწყობენ ნახატის ხარისხის გამოვლენას, წარმატებისა და წარუმატებლობის მიზეზების გაგებას. თამაშის მოქმედებები მიზნად ისახავს გამოსახულების გაანალიზებას რამდენიმე კრიტერიუმის მიხედვით: - როგორ შეადგინა ბავშვმა გამოსახულება? როგორ გაანაწილა სასაურათო სიბრტყეზე კომპოზიციურად? როგორ გადმოსცა საგნის ფორმა, ან როგორ შეასრულა ნამუშევარი ფერში და ა.შ. ბავშვების ნამუშევრებთან თამაში აღმზრდელს საშუალებას აძლევს გაანალიზოს და შეაფასოს ისინი საინტერესოდ და დამაჯერებლად. ე.ი. ამ მეთოდით სკოლამდელი ასაკის ბავშვები, ნამუშევრის გარშემო თამაშის შემდეგ, მსჯელობენ და აფასებენ ნამუშევრებს. ამ მეთოდის განხორციელებისათვის, რომელიც საბავშვო ბაღის საშუალო და უფროსი ჯგუფისათვისაა გამიზნული, მასწავლებელს შეუძლია გამოიყენოს კედელი, გააკრას მასზე ნამუშევრები როგორც გამოფენაზე და მიიყვანოს ბავშვები მათ სანახავად და შესაფასებლად. უნარი, დაინახოს რამდენად სწორად არის გამოსახული საგანი, ბავშვს ეხმარება შემდგომ შემოქმედებით საქმიანობაში. ზოგჯერ კი ნამუშევრების შეფასება ასეთი ფორმით ხდება: სამუშაოს დასრულების შემდეგ, მასწავლებელი იღებს ერთ-ერთ ნახატს და მასზე მსჯელობას შეეჩებით იწყებს. აღნიშნავს რა ნამუშევრის დადებით მხარეებს: ნახეთ რა ლამაზადაა ხე დახატული. როგორი ბუნებრივი ფორმა აქვს ხის ტოტებს, მაგრამ ეს რამხელა ფოთლებია, ხის ფოთლები ასეთი დიდი არ უნდა იყოს! და თუ ანალოგიური შეცდომები აღინიშნება სხვა ბავშვთა ნამუშევრებშიც, მასწავლებელი ურჩევს დააპატარაონ ხის ფოთლები. ნახატის შეფასება მასწავლებელმა შეეჩებით უნდა და იწყოს, შემდეგ კი შეცდომებზე ისაუბროს და ბავშვს ურჩიოს შეასწოროს ნამუშევარი. ამას დიდი პედაგოგიური ღირებულება აქვს, რადგან ხშირად უხეში, კრიტიკული გამოხატუებები ბავშვის ნამუშევრის მიმართ, მას უკარგავს შემდგომი შემოქმედებითი მუშაობის ხალისს. ზოგჯერ ბავშვი უარს ამბობს ხატვასა და ძერწვაზე და პროტესტის ნიშნად აღარ ასრულებს ნამუშევრებს. მასწავლებლის მიერ წახალისება კი ზრდის ბავშვის მოტივაციას. ამიტომ სურათის ანალიზი მასწავლებელმა ყოველთვის ბავშვის შეეჩებით უნდა დაიწყოს და შემდეგ თანდათან გადავიდეს შეცდომების განხილვაზე. რაც შეეხება პატარების ჩართვას ნამუშევრების განხილვაში, ისინი ამას ყოველთვის დიდი ხალისით ასრულებენ და მიუთითებენ შეცდომებზე, აქებენ კიდევ ერთმანეთს და სურათის ანალიზის პროცესი ძალიან საინტერესო და ნაყოფიერი გამოდის მათთვის. როგორც ვიცით, სურათის განხილვა შეუძლებელია ხელოვნების ენის ცოდნის გარეშე. ისინი უკვე უნდა იცნობდნენ ტერმინებს: კომპოზიცია, წონასწორობა, პროპორცია, ფორმა, ფერი, ტონი, შტრიხი და ა.შ. და ცდილობდნენ მათ გამოეყენებინათ.

თამაშის მეთოდი, რომელიც ხელს უწყობს და აძლიერებს ბავშვის ფიზიკურ და ფსიქიკურ ჯანმრთელობას, მოიცავს როგორც თამაშის ძირითად ელემენტებს, ასევე ბავშვთა სახვით აქტივობებს. შედეგად, ისინი ახლობელი, ნაცნობი და გასაგები ხდება ბავშვებისთვის, მათი გამოყენება კი სახვითი ხელოვნების მეცადინეობებზე საინტერესო და ნაყოფიერს გახდის სასწავლო პროცესს.

ლიტერატურა:

1. Выготский Л.С. (1965) Игра и ее роль в психическом развитии ребенка. Вопросы психологии. №6. с.20.
2. Погодина, С.В. (2010) Теория и методика развития детского изобразительного творчества. М. Издательский центр «Академия». с.352
3. Эльконин Д.Б. (1978) Психология игры. М.Просвещение, с .130

Abstract

"Art, and specifically fine arts, serves as a constant companion in a child's development," wrote L.S. Vygotsky. The most interesting and captivating activity for a child is drawing. It allows the child to convey the reality they have drawn in their artwork. Drawing develops the child's thinking, memory, imagination, artistic taste, sense of color and its combination, and fine motor skills. It teaches them to think and analyze. The child already notices and tries to convey the colorfulness of the outside world in their artwork. There are numerous methods aimed at mastering drawing techniques. One of the leading methods among these is the play method. Play is one form of human behavior, especially in children. The German scientist Müller believed that play is an activity, the basis of which is the acquisition of functional pleasure.

As a teaching method, play should meet the following requirements:

- a) Creation of a play scenario
- b) Involvement of each child in the game

The organization of the play method is carried out by the teacher, who must have the ability to invent and create a scenario, much like a playwright. The teacher must create roles and special dialogues around the specific lesson and topic. Sometimes, the characters and the narrative transform into such an interesting, grand fairy tale that it is possible to stage it theatrically. The theater is a magical world for every child, and how exciting it is when they themselves become the actors, the artists, creating costumes and decorations, choosing the music—what could be a more emotional and grand celebration for children than this?

The play method is used at various stages of drawing: before starting the artwork, that is, at the preparatory stage, during the process of creating the drawing, and after completing the drawing. This final stage will be a type of play where the characters, plots, and specific objects from the drawing are depicted. For example, we ask the children to bring the drawing to life and take on roles. In order for the play method to yield the desired results, it is important to consider the children's age.

Keywords: *play, Vygotsky, plot, scenario, performance.*